

CSUTKAMANÓ ÉS A KÍGYÓ

Szerző: Oros-Zalaba Zsuzsa

Illusztráció: Csapó Judit

Napok óta esik az eső a Földön, a gyermekek óvodába és iskolába járnak, olyan eseménytelen minden, senki sem unatkozik, de mégis, szürkén telnek a napok.

Csutkamanó az álombirodalmában sertepertél, kék bogyókat gyűjt, hogy gyógyteát főzhessen belőle, ha éppen arra lesz szükség, ugyanis a kék bogyók gyógyítják a köhögést, náthát, lázat csillapítanak.

Meg is telik egy kis batyu éppen, amikor álommanónk furcsa sziszegést hall a bozótosból. Uramatyám? Mi lehet ez? Kígyó? De hiszen álomföldön nincs is kígyó.... vagyis, miért is ne? Ha valaki éppen álmodott róla, aztán hirtelen felriadt az álmából, akkor a kígyó itt maradt bizony álomföldön – nem tud visszakerülni a saját birodalmába.

Nem volt nagyon ideje töprengeni a mi Csutkamanónknak, mert egy kis aranyszínű kígyócska bújt elő a bokrok közül és keservesen sírt. – Idepottyantam! Nem tudom, hogyan, nem is emlékszem semmire, csak egyszerűen arra ébredtem fel, hogy lezuhantam és nyekkenek egyet.

Csutkamanó kuncogott a vicces kis kígyón, aki nagyobb volt, mint ökelme, de nem sokkal, inkább pont egybeillettek, lehetett volna a kis kígyó a manócska szállítója. Csutkamanó rá is ült a hátára, hogy ne kelljen a batyu bogyót cipelnie, így együtt indultak el a manó házáig.

A kis kígyó nagyon gyorsan csúszott-mászott, mint a rakéta, egy pillanat alatt hazaértek. Ekkor a kígyó megint sírni kezdett: - Te már itthon vagy, de mi lesz velem? Azt sem tudom, hol vagyok. Itt minden olyan kék, álomszerű... Az én birodalmamban minden zöld, van sok fű, sok-sok mező, mindenütt patakok folynak, az égen madarak repkednek, a botózosban pedig ott laknak a barátaim.

Csutkamanó tudta, hogy a kígyócska a Földről mesélhet, így megígérte neki, hogy pillanatokon belül hazavarázsolja őt. Belefűjt a varázssípjába és mindketten egy erdő közepén találták magukat – a Földön. Villámlott, zuhogott az eső, a szél csavargatta a fák ágait.

Egyetlen állatka sem mutatkozott ilyen ítéletidőben. A kiskígyó mégis felismerte az erdőt, tudta, jó helyen vannak – az ő birodalmában. Valami mégis más volt most, mintha veszélyt érezne. De mi ez a különös érzés?

S ekkor fényt láttak a bokrok közül kivillanni. Sőt, egyre több fényt láttak az erdő végéből egyre közelíteni. Emberek jöttek, fáklyákkal, suttogtak egymásnak és minden bozót mögé belestek. – El fogjuk kapni azt a betyár kígyót, aki megcsípte a vadászt, ne féljeteK, reggelre megsütjük peccsenyéneK!

A kiskígyónak több se kellett, felmenekült a legnagyobb fa legfelső ágára és Csutkamanó is ott csücsült mellette. – Te csípted meg a vadászt?

- Igen, most már mindenre emlékszem. A vadász el akart kapni, utánam nyúlt, én meg ijedtem megharaptam őt a pici, de éles fogammal. Erre a vadász elaludt, s biztosan rólam álmodott, mert én meg hirtelen, mintha álmóvilágba kerültem volna, zuhantam, egyre csak zuhantam, és leestem a Te világódba. A vadászt biztosan megtalálta a társa, felrázta őt az álmából és megtudta tőle, hogy mi történt. VÉGEM VAN, ha ezek elkapnak, nem marad belőlem más, csak egy agyonlapított palacsinta.

Csutkamanó törte a fejét és egy briliáns ötlete támadt. Ismét a varázssípjába fújt és csodák csodája, egy zöldellő, mesebeli szigeten találták magukat, ezer meg ezer kis kígyó társaságában.

- Itt nem leszel egyedül, ez a kígyók szigete. Itt nem fognak rád vadászni az emberek, és itt Te sem fogsz megharapni senkit sem. ÉlJ itt, kis kígyó, boldog leszel a barátáiddal, meglátod!

A kis kígyó örömmel kúszta körbe Csutkamanót, hálás volt, hogy az megmentette az életét. Csutkamanó kacagott egy nagyot a vicces kis kígyó láttán, aztán eltűnt – visszakerült az álmóvilágba. Elindult, hogy ismét kék kis bogyókat gyűjtsön magának...